

Pismo Konstanciju, novoposvečenemu škofu

2, 1-2. 4-5. 7 [A.D. 379]

PL 16 [1845], 847-881

Blaga beseda bo navdušila ljudstvo

Prejel si duhovniško poslanstvo in na krnu Cerkve sedeč krmariš ladjo proti valovom. Drži krmilo vere, da te ne bodo mogli zmesi niti hudi viharji tega sveta! Res je morje veliko in prostrano, vendar se ne boj, zakaj on je Cerkvi *na morjih postavil temelje, utrdil jo je na veletokih.*

Zato Gospodova Cerkev, zgrajena na apostolski skali, po pravici neomajno kljubuje tako številnim tokovom sveta in se upira silam podivjanega morja, ki ji še temeljev ne more načeti. Vanjo res pljuskuje valovi, a je ne stresejo. Čeprav prvine tega sveta često v velikem hrupu udarijo vanjo in se odbijejo, Cerkev trdno drži v rokah varen rešilni pristan, kamor sprejema tiste, ki so v nevarnosti. Čeprav se ziblje na morskih valovih, vendar plove tudi po rekah, predvsem po tistih rekah, o katerih je rečeno: *Reke so dvignile svoj glas.* So namreč take reke, ki bodo tekle iz osrčja tistega, ki se bo odžejal pri Kristusu in sprejel Svetega Duha. Te reke torej dvigajo svoj glas, ker so polne duhovne milosti.

Obstaja tudi reka, ki se steka v svete kakor hudournik. Obstaja tudi silna reka, ki razveseli spokojno in mirno dušo. Kdor zajame iz te prepolne reke, kakor je zajel evangelist Janez, kakor Peter in Pavel, dvigne svoj glas. Kakor so apostoli z blagoglasnim oznanjevanjem razširili glas evangeljskega oznanila v vse pokrajine sveta, tako tudi ta začne oznanjati evangelij Gospoda Jezusa.

Odžejaj se torej pri Kristusu, da bo zadonel tudi tvoj glas! Zajemi vode pri Kristusu, tiste vode, ki hvali Gospoda! Na več krajih zajemi vode, ki rosi iz preroških oblakov!

Kdor koli zajame vodo v gorah in jo napelje k sebi ali jo črpa iz studencev, jo kakor oblak deli tudi drugim. Napôji torej naročje svojega duha, da bo tvoja zemlja vlažna, namakana iz pravih studencev.

Kdor veliko bere in tudi razume, bo poln; kdor pa je poln, lahko zaliva druge. Zato Sveto pismo pravi: *Če so oblaki polni, bodo izlili dež na zemljo.*

Šesterodnevje

I, 8, 50

Vedi, duša, da si Božja podoba. Vedi, človek, da si Božja slava. ... Za lovca te je naredil Bog in ne za osvajalca, saj je rekel: »Glej, pošiljam mnogo lovcev« (Jer 16,16). Ne pošilja pa lovcev greha, ampak odveze; ne lovcev krivde, ampak milosti. Kristusov ribič si in rečeno ti je: »Ljudi boš poživiljal« (Lk 5,10). Tako vrzi svoje mreže, tako obrni svoje oči, tako usmeri svoje govore, da ne boš nikogar potlačil, ampak da boš plavajoče dvignil.

Pazi nase (Sir 28,30). Tako stoj, da ne boš padel. Tako teči, da boš dospel do zmage. Tako tekmuje, da si jo boš pogosto priboril. Po pravici se na tekmi podeljuje venec zmage. Si vojak? dobro prepoznavaj sovražnika, da te ponoči ne preseneti. Si atlet? Bodi bliže nasprotniku z rokami kot z obrazom, da ti ne rani očesa. Pogled ti mora biti prost, nastop odločen, da zmedeš napadalca, da zajameš umikajočega se, da se z budnim pogledom izmakneš rani, da nasprotnika v junaškem spopadu odbiješ. Če pa si ranjen, pazi nase, teči k zdravniku, išči zdravilo pokore.

Pazi nase: ker imaš meso, ki lahko hitro pade, naj pride k tebi dobri zdravnik duš, Božji govor, naj te oškropi z Gospodovimi izreki kot z zdravilnimi pripravki.

Pazi nase, da ne postane beseda, ki je skrita v tvojem srcu, pregrešna; plazi se kot strup in vnaša smrtonosno okužbo.

Pazi nase, da ne pozabiš Boga, ki te je ustvaril, da ne bi vnemar uporabljal njegovega imena.

Prevedel br. Miran Špelič